'ALLES MOET STUK. HOE GELUKKIG JE OOK BENT, HET GAAT STUK!'

28 OKTOBER 2022 VG VISIE PRESENTEERT

de Amsterdamse VASTGOEDWEEK

ma di wo do vr

MENSENMAKENdeSTAD

Rini de Meijer (54 jaar) was jarenlang één van de zowel prominente als beruchte gezichten van het Amsterdamse amateurvoetbal. De ijzersterke, 1.96 meter lange centrumspits van weleer had een geweldig linkerbeen, was bijna onmogelijk van de bal te zetten, ging immer voorop in de strijd en scoorde menig cruciaal doelpunt. Maar mede door de combinatie van intense beleving en een onmiskenbaar aanwezige donkere kant, was hij ook vaak het middelpunt van conflicten, terechte uitsluitingen en ordinaire vechtpartijen.

Tekst: *Andre Gieling* Beeld: *Dirk.P.H. Spits*

DE Facebookheld vindt het als liefhebber nog altijd jammer dat De Meijer nooit op het hoogste voetbalpodium heeft gespeeld en schudde ook regelmatig mismoedig zijn hoofd, wanneer hij zag dat Rini zijn opvliegende gedrag weer eens niet in toom wist te houden. Maar na de onderstaande/zeer openhartige monoloog van de ras-Amsterdammer die Rini de Meijer is, heeft het verwijt van gemiste kansen wel degelijk plaatsgemaakt voor begrip.

'Mijn vader was een echte Amsterdammer. Hij kwam uit de Staatsliedenbuurt, was als jonge jongen stratenmaker en heeft nog als huurling in Korea gevochten. Hij was een zogenaamde oud-Korea-strijder, maar hij heeft daar toen ook een tik aan overgehouden.

Eenmaal weer terug in Nederland is hij eerst nog in de haven gaan werken. Bij de cacaofabriek in Zaandijk. Pas daarna is hij de horeca ingegaan, portier geworden en heeft hij ook de veelbetekenende bijnaam 'Woeste Willem' gekregen.

Als hij, meestal na overmatig drankgebruik, problemen had of weer eens agressief was, dan speelde telkens zijn Korea-tik op. Hij heeft nooit over de gevechten en moordpartijen willen praten, maar er zijn in Korea veel trauma's opgelopen. Ik heb het vroeger, als hij een kwade bui had, vaak moeten ontgelden. Alles wat ik in zijn ogen fout deed, dat werd dan even met de harde hand gecorrigeerd.

Als je onbezorgd aan tafel zat en per ongeluk een mes of vork liet vallen, dan kon hij op excessieve wijze uit zijn vel springen en kreeg je al gelijk een paar tikken. Maar het gebeurde bijvoorbeeld ook, wanneer ik als jong kereltje een keer een slechte wedstrijd voetbalde, dat ik dan van hem achter de auto aan moest lopen. Het was nooit goed.

Naar mijn vaders inzicht heb ik tot mijn zestiende nooit iets positiefs kunnen doen. Dat kwam mede doordat bijna al zijn vrienden (van Hilster, Beekman en Van Hilten tot Vonk, Van der Tien en Rijnink) die in het café kwamen waar hij werkte (hij stond destijds aan de deur bij Tabasco in de Marnixstraat) een zoon hadden die bij Ajax in de jeugd voetbalde! Alle zonen speelden daar, behalve ik! En dat was tegen zijn zere been. Daardoor kreeg ik het als zogenaamd onbeduidend spelertje van DWS voor mijn kiezen.

Ik begon vanaf mijn zevende jaar bij DWS te voetballen en ben daar tot en met mijn negentiende jaar blijven spelen. Ik was begin twintig toen ik naar AZ ging. Nee, ik denk niet dat ik te lang bij DWS ben blijven hangen. Ik heb bij DWS altijd een leeftijdsklasse overgeslagen, omdat het goed was om met meer weerstand te worden geconfronteerd. Zo was ik pas dertien/veertien jaar toen ik al in de B1-junioren van DWS speelde. Als linkshalf, ja.

Dat waren trouwens geweldige zondagen! Om 10.00 speelde ik met de B2-junioren, daarna stond ik eerst een helft wissel bij de B1, voetbalde meestal nog twintig minuten in de tweede helft mee en ten slotte speelde ik om half drie nog een wedstrijdje met m'n tweeëneenhalf jaar oudere halfbroer in de A5-junioren. Het bestuur van DWS gaf daar eigenlijk geen toestemming voor, maar mijn vader zei: 'Voor ieder doelpunt dat je maakt, krijg je een knaak.'

Dus ja, ik maakte er gewoon vijf of zes tegen die jongens van 17, 18 jaar oud. Onze keeper was de latere zanger Peter Beense (een goede vriend van mijn broer die linksbuiten speelde). Hij kon toen ook al niet lopen, maar wat hij wél kon was uittrappen! Het was net Piet Schrijvers met zijn uittrappen.

Zodra hij een bal in zijn handen had, riep hij tegen mij: 'Lópen!' Ik heb in die periode ook in de spits leren spelen.

Als ik tussen mijn leeftijdgenoten liep, dan vond mijn vader dat ik het zelf moest oplossen, maar als gasten die drie à vier jaar ouder waren bijdehand deden tegen mij, dan kwam hij het veld ingelopen om ze even 'gedag te zeggen' en gaf hij met de platte hand wat corrigerende tikjes. Ik kon alles flikken en voelde me op zo'n moment toch trots. Dan was het je vader weer.

Als ik nu op mijn jeugd terugkijk, dan kan ik totaal geen respect voor mijn vader opbrengen. Zo heeft mijn moeder vaak de klappen voor mijn broer en mij moeten opvangen. Zij werkte als postsorteerster bij de PTT. Als zij nachtdienst had gehad, dan pikte ze hem vroeg in de ochtend op, maar dan kwamen ze weleens vechtend thuis. We hebben thuis zo heel wat vechtpartijen meegemaakt.

Mijn moeder vervulde vaak geen goede rol. Zij was lief, maar ook een nogal jaloers aangelegde vrouw die niet zelden mijn vaders huid heeft opengekrabd. Dat werkte dus averechts. Maar het ergste was dat mijn moeder, toen ik pas veertien jaar oud was, een psychose kreeg en daar ook nooit meer uitgekomen is. Het heeft zeker te maken gehad met de klappen van mijn vader en de (stressvolle) wijze hoe alles is gelopen. Zij is al meer dan veertig jaar psychotisch en is kliniek in, kliniek uitgegaan. Zij is nu voorgoed in een instelling opgesloten. Dus die komt er niet meer uit. Ik heb mijn moeder veertig jaar gemist en dat is een groot minpunt.

Het vertrek van mijn moeder viel samen met nóg meer agressie en huiselijk geweld van mijn vaders kant. Bovendien moest hij, vanwege een oplichtingszaak met de bekende drugshandelaar Ruud Hillegers, een poosje de gevangenis in. Ik ben daarom op veertienjarige leeftijd van huis weggelopen, definitief van school gegaan en ben, mede dankzij wat criminele kruimeldiefstal en door bij verschillende kennissen onderdak te vinden, de tijd doorgekomen.

Ik voetbalde in die tijd alleen als ik zeker wist dat mijn vader niet op het sportpark aanwezig was. Omdat hij me niet kon traceren, werd hij nerveus. Hij begreep dat hij de controle over me kwijt was. Maar toen hij mij, puur bij toeval, 's nachts in de stad tegenkwam, stelde hij mij daar ter plekke wel alvast een pak slaag in het vooruitzicht.

Mijn oom Arie de Oude (de spitsspeler die eind jaren '50/begin jaren '60 van de vorige eeuw furore maakte als betaald voetbalspeler bij DWS) heeft mij daarna opgepakt en gezegd: 'Of je komt bij mij werken òf je gaat naar school.' Vanaf dat moment heb ik bij hem in de horeca meegelopen en telde ik onder meer de inhoud van de gokkasten. Mijn vader stond bij één van de drie café's van Arie aan de deur, maar hij wist toen niet dat ik van school was gegaan.

Oom Arie was de broer van mijn moeder en eigenlijk ben ik, nadat zij in een inrichting terecht kwam, vanaf mijn veertiende jaar door hem opgevoed. Uiteraard kon je met Arie, een man met wie je tussen al de mogelijke vrouwen en hoeren manoeuvreerde en die je op je veertiende al min of meer verplichtte om een biertje te drinken, geen slechter/bedorvener voorbeeld in de horeca treffen. Ik moest maar gauw een grote jongen zijn, vond hij.

Arie is slechts één keer bij mij wezen kijken toen ik voetbalde. Dat was een wedstrijd bij Rood Wit-A. Na afloop zei hij: 'Dat ga ik niet meer doen! Alle aandacht ging daar naar mij toe en het gaat om jou. Er is genoeg over mij geschreven, het moet nu over jou gaan.' Arie vervolgde: 'Er waren 1.500 toeschouwers aanwezig en ik heb ze alle 1.500 gedag moeten zeggen. Ik ben kapot! Ik doe nu m'n pruik af, m'n gebit uit en ik ga liggen. Ik wil je voorlopig even niet meer zien!'

De Oude: 'Ik heb wel al gezien dat je het kan. Je bent een veel betere en technisch begaafdere voetballer dan ik vroeger was. Ik was alleen sneller. Maar je hebt het in je om een zeer goede voetballer te worden.'

'Ik vond dat natuurlijk een geweldig compliment. Dus wat mijn vader al die jaren had moéten zeggen, dat zei hij binnen één week.'

Bij DWS kwam ik via de B1 en de A2-junioren in één keer in de A1-junioren terecht. De vaste spits was geblesseerd geraakt en ik schoot het team toen naar het interregionale kampioenschap. Maar in het tweede jaar koos trainer Bosma voor allerlei gasten die net nieuw bij de club waren gekomen. Daar zaten weliswaar een hoop 'blinden' tussen, maar ik kwam daardoor wel op de bank terecht.

Omdat ik er na een poosje genoeg van had, heb ik het bestuur laten weten per direct te stoppen. Maar het was toen de nieuwbakken hoofdtrainer Henk Wisman die daar voor ging liggen. Wisman zei: 'Niets stoppen! Jij komt bij mij.'

Binnen een paar weken tijd was ik niet langer een wisselspeler bij de A1-junioren, maar speelde ik voor 3.000 man met het eerste team tegen Zeeburgia van trainer Ton Ojers. Daarna was m'n kostje gekocht.

Ik speelde bij DWS met voetballers als Stanley McDonald (die het jaar daarop naar Telstar ging), Co Pot, Jan Petiet en Rick Thomas. Maar het belangrijkste was dat Henk Wisman als trainer, zonder enige schroom, al die verzadigde oudjes eruit kegelde. Speler Mario Schep was daar aanvankelijk het mannetje. Die begon een bepaalde wedstrijd op de bank, viel in, maakte vanuit het veld een bijdehante opmerking richting Wisman en werd er vijf minuten later weer uitgehaald!

Behalve Schep werden vervolgens ook Van Niekerk, Rem, Stenacker en Vega (die zich daarna weer terug in het team knokte) er uitgegooid, dus dat was voor mij wel lekker!'

Toen een nog jonge De Meijer met DWS aan het befaamde Pinkstertoernooi van Blauw-Wit mocht deelnemen, leek het er even op dat zijn (voetbal)leven eindelijk een hoge vlucht zou nemen.

'De dag voor de halve finales en de finale had ik zo goed gepresteerd, dat ik op de eerste plek stond om speler van het toernooi te worden. Leeds United toonde interesse en PEC Zwolle wilde mij zelfs al een contract aanbieden. Maar ik heb die halve finale nooit gespeeld…

Diezelfde avond werd er in de kantine van Blauw-Wit een feest gegeven. Toen wij daar aanwezig waren, zaten die Engelse jongens van Luton Town, een aantal negers en een paar van die blanke hooligan-types, de boel te sarren en smeten ze ook af en toe wat glazen in onze richting. Na een tijdje geprovoceerd te zijn, had ik er genoeg van en ben ik naar die groep gelopen. Toen ik vervolgens de tafel waar ze omheen zaten optilde, lagen er gelijk al vijf van die Engelsen gestrekt. Maar op het moment dat drie van hen met glazen gingen gooien, ging het faliekant mis. Terwijl ik bukte voor de rondvliegende glazen, kreeg een vrouw, die achter de bar bier aan het tappen was, zo een glas in haar gezicht.

Ik was daar doodziek van, omdat ik het mijn schuld vond. Teamgenoot Danny Koch heeft daarna nog de spelersbus, waar die Engelse spelers mee vervoerd werden, weten te openen en te starten. Hij heeft die bus vervolgens tien kilometer verderop neergezet. Dus die gestoorde Engelsen waren toen voorlopig nog niet bij de pleegouders waar ze logeerden.

De volgende dag was ik, toen ik het sportpark betrad, nog steeds de zeventienjarige voetballer die het zo goed had gedaan tegen jongens van soms al 21 jaar, maar kort daarop hoorde ik dat ik als reprimande twee wedstrijden schorsing moest uitzitten. Dus: einde toernooi, géén beste speler en het contract van Zwolle ging aan mijn neus voorbij.

Mijn vader was, ondanks dat hij na mijn veertiende jaar niets meer over mij te vertellen had, ook trots dat ik daar zo sterk voetbalde. Over het incident met die Engelsen zei hij slechts: 'Heb je wel gewonnen? Heb je geen klappen gehad, maar wel uitgedeeld? Goed zo, jammer! Arie de Oude reageerde met de woorden: 'Je bent een grote lul, maar ik begrijp het wel.'

Op mijn twintigste jaar ben ik naar AZ gegaan en kreeg ik Jan Fransz (die mij ook had gehaald) als trainer. Fransz was een wat oudere, maar lieve en charmante man. Zijn oefenstof was geweldig. Alleen zag hij 's avonds geen klote. Als er iemand aan de andere kant van het trainingsveld een fout maakte, dan vroeg hij soms aan mij wie dat was. Ik zei dan: 'René Franken, trainer.' Fransz schreeuwde vervolgens keihard: 'Renéééééé!' Maar dan antwoordde Franken die vlak achter hem liep: 'Wat is er, trainer?' Fransz: 'Was jij 't dan niet?' Franken: 'Nee, ik sta toch hier!' Vervolgens vloekte Fransz hartgrondig en riep: 'De Meijer! Die grappen van jou komen mij m'n strot uit!'

Op het einde van de competitie stonden we met het tweede team van AZ samen met Ajax bovenaan. Dat was nog nooit gebeurd. We moesten voor het kampioenschap nog uit en thuis tegen Ajax spelen. De speelwijze van ons team, met jongens als Den Turk, Baltus, Martis en Edward Reuser, was min of meer op mij afgestemd. Telkens aanspelen, vrijmaken en de zijkanten zoeken. We wonnen alles! We speelden doordeweeks in stadion De Hout voor maar liefst 5.000 man tegen teams als Feyenoord 2 en FC Utrecht 2. Alleen onze keepers waren een zwakke schakel. Zowel Kooistra, Pijlman als Stevens konden er niet veel van.

Maar uitgerekend voor die twee beslissingswedstrijden vond hoofdtrainer Hans van Doorneveld het nodig om Henk Groot van het eerste elftal, een speler die nog helemaal niet in het tweede team had gespeeld, als spits te laten spelen! Er werden dus andere voetballers opgesteld, omdat ze met die gasten dachten te winnen. Tijdens de wedstrijd in stadion De Meer zaten er 12.000 mensen (al die Amsterdamse voetballiefhebbers kwamen kijken), maar ik stond ondertussen met een blad bier op de tribune. Achter het hek waar normaal de F-Side stond.

Ik ben toen zo verziekt geraakt, dat ik ben gestopt. Ik had in mijn eerste jaar al zestien wedstrijden in het eerste elftal gespeeld, maar ze zeiden bij AZ: 'Je kunt een contractverlenging krijgen, maar dan sluit je pas na de voorbereiding bij het eerste aan en je krijgt 5.000 gulden minder per jaar. Toen hoofdtrainer Hans van Doorneveld mij dat vertelde, antwoordde ik: 'Weet je wat jij moet doen? Dat contract in je reet stoppen! En nu moet je met die achterlijke tennispet op je kop heel gauw uit m'n gezichtsveld verdwijnen, anders sla ik je hier de hele kamer door.' Aanvoerder Michel Vonk heeft toen mijn arm vastgepakt en gezegd: 'Rini, denk erover na.'

Het was vervolgens de Amsterdamse videotheekhouder en handelaar Willem de Jager (een goede vriend van mijn vader) die met van die groene briefjes op zijn voorhoofd langskwam en zei: 'Kom komend seizoen lekker bij mij voetballen.'

Ik ben toen via DWS (ik moest een jaar terug naar mijn oude club, omdat ik een contract geweigerd had) uiteindelijk bij FC De Sloterplas terechtgekomen.

AZ heeft mij nadien nog drie keer teruggevraagd, maar ik wilde in plaats van de geboden 2.300 per se 2.500 gulden per maand verdienen. Ik verdiende in 1992, als één van de best betaalde amateurvoetballers van Nederland, namelijk al tussen de vijfentwintig en dertig mille. Bovendien was ik klaar met het betaalde voetbal. Ik walgde van dat lik- en slijmwereldje.

Als ik bij AZ zag hoe diep die hielenlikkers, spelers als Tiktak, Loggie en Goulooze, hun elleboog in de reet van de trainer duwden om maar te mogen spelen, dan werd ik kotsmisselijk. Het waren ook de genoemde spelers die mij (ik was immers een flapuit) op subtiele wijze wisten te ontfutselen hoeveel ik wit én zwart bij AZ verdiende.

Prompt stond er met grote letters in de krant dat ik via een bouwbedrijf tien mille zwart kreeg uitbetaald. Daarmee kwam ik natuurlijk in de problemen. Toen ik bij AZ mijn laatste 5.000 gulden niet kreeg, ben ik zacht uitgedrukt ook even op mijn strepen gaan staan. Hoe? Ik dreigde manager Wijnand Vermeulen zijn huis in de fik te steken. Teamgenoot Den Turk zei toen nog: 'Ik breng je, lange!' Jan Fransz maande Vermeulen: 'Ga het nú regelen, anders ben ik 'm volgend jaar kwijt.' Toen kwam die vent prompt met een heel pak geeltjes aanzetten en ben ik met een propvolle enveloppe de trein ingestapt. Fransz klopte mij bij het verlaten van het stadion nog op de schouder: 'Je hebt het verdiend, pik.'

Vier jaar geleden overleed mijn vader, maar twee jaar later is ook mijn halfbroertje door een herseninfarct gestorven. Nadat hij vier dagen achter een deur in de Staatsliedenbuurt had gelegen, heb ik in het VU-ziekenhuis de onmogelijke beslissing moeten nemen om de stekker eruit te trekken.

Van het overlijden van mijn vader lag ik niet wakker. Daar had ik een dubbel gevoel bij. Maar voor mijn broer vond ik dit toch wel erg. We hadden dezelfde moeder, niet dezelfde vader. Daarom kreeg hij waarschijnlijk altijd de schuld van mijn vader. Dat deed pijn. Je vond het normaal, maar later besef je pas hoe slecht de situatie thuis was geweest.

Toen Richard Smith voorzitter van FC De Sloterplas was geworden, zag hij op één van de trainingsavonden tot zijn verbazing een bezwete De Meijer vroegtijdig de kantine binnenlopen. Smith: 'Ik vroeg wat hij kwam doen en of hij geblesseerd was. Maar De Meijer zei dat zijn seizoen afgelopen was. Trainer Johnny Rep had na een akkefietje tijdens die training gezegd dat hij nooit meer terug hoefde te komen. Ik sommeerde Rini een drankje aan de bar te nemen en zei dat ik zo terug zou komen.

Ik ben vervolgens met m'n lange Once Upon a Time in the West-stofjas aan zo het trainingsveld opgelopen en heb Rep onmiddellijk mee naar boven gedirigeerd. Ik heb hen bij elkaar gezet en de boel uit laten praten. Ik liet ook gelijk weten dat er bij onze club geen spelers weggestuurd zouden worden. En dat als ik ooit zou moeten kiezen tussen de speler of de trainer, het de trainer was die aan het kortste eind zou trekken.'

Met Rep en De Meijer kwam het daarna meer dan goed. Het werden zelfs vele jaren lang (met oneindig veel hoeren, snoeren, zuipen en snuiven) de grootste stapmaten. Op sportief vlak vond Richard Smith dit achteraf de beste daad die hij in zijn rol als clubvoorzitter had bewerkstelligd.

De Meijer: 'Heb jij Johnny Rep de laatste tijd nog gezien? Ik zag 'm zelf ongeveer zes weken geleden in Wormerveer op het terras van zijn stamkroeg zitten. Ik kwam vanaf het strand gereden en omdat ik zoveel met hem heb meegemaakt, stapte ik even uit. Rep zat er met een biertje voor zich aan een tafel, dus ik zei: 'John, hoe is het?' Rep: 'Je moet me even helpen, hoor!' Ik zeg: 'Nou ja, Rini! Rini de Meijer! Rep: 'Rini de Meijer, dat zegt mij wel iets…'

Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik daar wel van geschrokken ben. Natuurlijk weet ik wat overmatig drankgebruik aanricht, maar we hebben samen nota bene alles gedaan wat God verboden heeft. En nu herkent hij mij niet eens meer…

Na FC De Sloterplas ging ik naar ZPC. Ik was klaar met het spelen in die eerste klasse en wilde eigenlijk naar de hoofdklasse. De Surinaamse trainer Nick Stienstra vroeg mij twee jaar eerder om met RCH in de hoofdklasse te voetballen. Maar Stienstra overleed tijdens de SLM-ramp. Die trainer was zo zachtaardig, dat ik dacht: onder die man wil ik voetballen!

Via Marcel Veerman, overigens een plaag van een gozer die als bookmaker zelfs tijdens de wedstrijden nog bezig was om weddenschappen aan te nemen, kwam ik in contact met 'Cupido'. Cupi was de bekende kaartenhandelaar annex gokbaas en tevens geldschieter van het kleine clubje ZPC in Amsterdam-Oost.

Tijdens de onderhandelingen liet ik weten dat ik twintig mille wilde hebben als ik naar een club in de derde klasse zou gaan. Cupi kende mij niet, maar kwam nog wel even naar een toernooitje kijken waar ik dat weekend met Leen Ajax, het koffiehuis van de vader van Johnny Holshuijsen, meevoetbalde. Toen ik daar de eerste de beste bal gelijk in de kruising trapte, was Cupi gelijk overtuigd en oprecht blij dat ik bij 'm kwam spelen. Voetballen in Amsterdam-Oost voelde voor mij als een warm bad. Ik kende het meeste Oost-publiek uit de stad. Goed gebekte voetbaldieren. Daar had ik meer affiniteit mee dan met dat kinnesinne-volk uit Geuzenveld-Slotermeer.

Met ZPC werd ik één keer kampioen, ben ik drie keer gepromoveerd en één keer, vooral doordat het bestuur de verkeerde trainers aantrok, gedegradeerd.

Gedurende mijn voetbalcarrière moest ik telkens gecorrigeerd worden, maar dan wel van tevoren. Daarom vond ik het ook belangrijk dat een trainer, voor er een bal getrapt was, precies zei waarom hij me wilde hebben. Dus dat hij m'n specifieke kwaliteiten wilde gebruiken en dat ik ook gewoon zijn nummer één in de spits was. Geen pinchhitter of iemand die hij naar eigen kon pakken om als voorbeeld naar de groep te dienen.

Bij ZPC was trainer John Kila typisch zo'n trainer die er manipulatieve spelletjes met spelers op nahield. Ondanks zes jaar trouwe dienst vond hij (ik had 'm nota bene zelf, samen met mede-geldschieter Bobby Groenteman, aangetrokken), dat ik teveel macht binnen de club had en haalde hij, terwijl hij wist dat het water en vuur was, Marcel Looijer van DRC naar onze club. Hij zette mij ook prompt wissel!

Dat pakte slecht uit. Al na één wedstrijd weigerden de spelers voor Marcel te lopen. Tegen Rood-Wit/A stond het bij de rust nul-nul en riepen die jongens dat ze gewoon Rini in het veld wilden hebben. De tweede helft kwam ik erin en werd het negen-nul.

Looijer accepteerde dat hij op de bank kwam te zitten, maar die trainer had dus toch eerst weer geprobeerd om mij weg te zetten. Ik vond Looijer een aardige snuiter, maar niet iemand om mee samen te voetballen. Hij was geen teamspeler, nam de bal eerst aan, raakte de bal een keer links en rechts, maakte een rondje om zichzelf en hield zo (zeker op een niveautje hoger) telkens het spel op.

Bij mij draaide alles om winnen. Het ging mis als ik verloor. Ik moest winnen om de rekeningen te kunnen betalen. Mijn uitgaansleven had op z'n zachtst gezegd een duur prijskaartje. Ik maakte me toch een partij geld op…

We speelden voor de premies en daarvoor moest alles wijken. Het was pure noodzaak. Als medespelers niet luisterden, we achter stonden of de scheidsrechter iets verkeerd zei, dan liep de boel bijna onvermijdelijk uit de hand.

Nog voor er een wedstrijd in de competitie gespeeld was, had ik al alles berekend. Van de tweeëntwintig wedstrijden moest ik er achttien winnen. Dat betekende voor mij al 4.000 euro, begrijp je wat ik bedoel? En 'onderweg' pikte ik natuurlijk ook nog hier en daar wat mee. Ik had de brutaliteit om bij de sportzaken Smit Cruyff en Leo van Vuuren ieder jaar, uiteraard op het conto van de hoofdsponsor, even een paar schoentjes of een trainingsbroek op te halen: 'Ik kom van geldschieter Cupi, hoor! Bel 'm maar!'

Cupi zei dan: 'Ja, is goed.' Dat betekende: ieder half jaar drie paar schoenen: gravel, pinnen en vaste noppen, hahaha! Ik heb uiteindelijk tot mijn 35e gevoetbald. Op m'n 33e ging ik als speler/trainer nog naar AGT. Kreeg ik ook nog 25 mille in mijn handen gestopt. Dat was nota bene de vijfde klasse! Waar heb je het over! Maar soms moet je wat afdwingen.'

De Meijer is als voetballer nog bijna in Amerika beland. Erwin Asselman, oud-voetballer en één van de organisatoren van de trip die het gelegenheidsteam Indoor-Soccer Nederland destijds door de USA maakte, herinnert het zich nog goed: 'We speelden daar in zeventien dagen tijd onder meer in Dallas, Houston en Salt Lake City. Dat leverde grote nederlagen op.

Het indoor-soccer, met als omzoming een ijshockey-boarding, was een fysiek behoorlijk zware beproeving. Totaal niet te vergelijken met het zaalvoetbal zoals wij dat kennen. Die Amerikanen waren daar zeer bedreven in, maar Rini ook. De Kroatische hoofdtrainer Drago Dumbovic van de Detroit Rockers was zelfs zo gecharmeerd van De Meijer, dat hij hem gelijk wilde inlijven.

Rini had daar ook wel oren naar, maar toen hij later weer terugging naar Amerika, raakte hij tot twee keer aan toe geblesseerd aan zijn kuit. De Meijer: 'Het waren de lange vluchten die mij nekten. Met die lange poten van me zat ik urenlang in dezelfde stand. De blessures die ik vervolgens opliep, waren ook een soort vorm van trombose. Ondanks dat ik dolgraag het Amerikaanse avontuur was aangegaan, hield ik het na de tweede blessure noodgedwongen voor gezien.

Ook de binnenlandse vluchten in Amerika lieten een onuitwisbare indruk bij Rini & Co achter. Rini: 'De piloten waren oud-militairen die nog in de verschillende oorlogen hadden gevlogen. Mede omdat zij het niet zo nauw met de regels namen, heb ik onderweg drie keer de dood voor ogen gezien en landden we zo hard dat de motoren de landingsbaan raakten! Ik was er zelf, mede door een combinatie van slaappillen en bier, nog vrij rustig onder, maar de Volendamse zaalvoetballers die met ons mee waren, zijn bij aankomst (in plaats van in het zwembad van het Hilton, waar ik met een cocktailtje vertoefde) de rest van de dag doodziek op hun kamer gebleven. Tijdens die harde landing riep ik tegen die Volendammers (dat is natuurlijk allemaal familie van elkaar): 'Daar gaan we! Neem maar afscheid van je broertje! Hahaha!'

U bent halverwege

Rini was een enorme fan van de voetballer Éric Cantona: 'Nou, wat had die man een uitstraling! Ja, ik imiteerde hem graag. Ik had al dezelfde neus, precies zo'n kort kapsel en ik droeg zelfs net als hem de kraag van mijn voetbalshirt licht provocatief omhoog gestoken.

Maar het fascineerde mij vooral hoe hij van niets iets wist te creëren. Bijvoorbeeld puur op gevoel zo'n briljante stiftbal tevoorschijn toveren. Als je hem bezig zag, besefte je dat hij vanuit stilstand iets kon doen wat je totaal niet verwachtte. Niemand zou het bedenken, maar hij deed het. Je hoefde dus niet veel met een bal te lopen om toch iets magisch te produceren.

Omdat ik zelf niet de snelste was, moest ik ook vaak slechts in een fractie van een seconde twee stappen vooruit denken. Dat is (te) kort als je eenmaal in balbezit bent. Natuurlijk had ik mijn postuur mee, maar door alleen eeuwig een bal vast te houden wordt je elftal niet beter. Ik maakte dikwijls acties die de mensen niet van mij hadden verwacht, maar ik had die ballen nooit kunnen geven als de buitenspelers niet al onderweg waren geweest.

Een speler als Marcel Oerlemans luisterde goed en anticipeerde als rappe buitenspeler perfect. Hij maakte daardoor bij ZPC in één seizoen zevenentwintig doelpunten en bereikte alsnog het betaalde voetbal.

Rini wilde zelf allang niet meer naar de eerste- of eredivisie. Hij is daarentegen nog wel bij een aantal buitenlandse clubs op stage geweest. Eén van de meest bizarre en tegelijk tragische avonturen beleefde hij in België.

De Meijer: 'Ik werd benaderd door Willem de Jager en John Demas. Demas was een Amsterdammer die van origine uit Indonesië kwam. Hij beweerde dat ik bij het Belgische Lierse SK, waar zijn vriend Barry Hulshoff trainer was, een testwedstrijd mocht spelen. Ik geloofde er geen snars van, maar De Jager zei tegen mij: 'We maken er gewoon een dagje uit van. Ik neem je vader mee en we doen net alsof we een patatje gaan halen.'

Eenmaal in België aangekomen, bleek het toch te kloppen en zat ik al snel in de spelersbus van Lierse 2. Ik mocht daar volgens de eigenzinnige Belgische reglementen gewoon meedoen in een competitiewedstrijd tegen Anderlecht 2.

In de bus naar Brussel was er niemand die wat tegen mij zei. Het enige wat ik te horen kreeg, was dat ze nog nooit een doelpunt tegen Anderlecht-uit hadden gemaakt. Ondertussen hadden De Jager, mijn vader en Demas (die zwaar onder invloed was door de joints die hij rookte) achterin de bus de grootste pret.

We mochten niet in het grote stadion spelen, maar ook het veld in het kleine stadionnetje werd nog bijna afgelast, omdat de ene helft van het veld bevroren was en de andere helft ontdooit. De eveneens aanwezige Anderlecht-trainer Aad de Mos zei zelfs: 'Dit kan toch nooit doorgaan!'

Er werd niettemin afgetrapt. Mijn vader had inmiddels gezien dat Marc Degryse en Luc Nilis in de opstelling van Anderlecht stonden en riep tegen mij: 'Probeer de schade maar beperkt te houden!' Die Demas stond ondertussen helemaal wild enthousiast op die staantribune te blèren. Wàt een imbeciel was dat, zeg.

Ik startte onmiddellijk in de basis en vanaf de eerste minuut lukte simpelweg alles. Dit leidde na een kwartier spelen tot een machtig hoogtepunt. Ik kaatste een bal terug naar de rechtshalf, draaide mij om, liep door en die rechtshalf gaf de bal, met een fraaie boog over de jušt op dat moment vooruit 'stappende' laatste linie heen, weer terug naar mij. Ik liet de bal daarop één keer stuiteren en schoot 'm van vijfentwintig meter afstand zo diagonaal de bovenhoek in!

Nou, ik geloof dat er elf gasten bovenop me lagen! Dat was nog nooit gebeurd. Het eerste wat ik hoorde was een hels schreeuwende Demas: 'Je moet eruit in de rust! Je bent geblesseerd! Eruit! Het is goed! Je bent verkocht!' Mijn vader die boven bij de vips zat, kwam ook naar buiten en riep hetzelfde: 'Klaar, hoor! Klaar!'

Om een lang verhaal kort te houden. De trainer van Lierse nam geen risico met mij, liet weten dat hij een lovend rapport zou opmaken en ik was gelijk uitgenodigd om als speciale gast van het bestuur nog diezelfde avond naar Lierse SK 1-Anderlecht 1 te gaan kijken. Barry Hulshoff zei die avond dat hij reeds overtuigd was. Hulshoff: 'Zelfs Aad de Mos belde mij. Hij vroeg: 'Wat hebben jullie nou in de spits lopen? Waar komt die vandaan?''

Zo snel kan het dus gaan! Je zag het aan Jimmy Floyd Hasselbainck. Die werd als dief die de kleedkamers leegroofde weggestuurd bij DWS, maar hij is nu multi-miljonair.

In het stadion van Lierse volgde een bespreking, aten we met het bestuur een hapje mee en liet de voorzitter al doorschemeren dat ik vanaf volgende week vlakbij het stadion kwam wonen. De week erop maakte ik tijdens een tweede testwedstrijd twee gemakkelijke doelpunten en zei Hulshoff: 'Welkom bij de club!'

In het bijzijn van de toen hoogzwangere moeder van mijn kinderen tekende ik een voorcontract. Maar toen we daar weggingen, zei John Demas bij het verlaten van de bestuurskamer eerst 'tot volgende week' en daarna griste hij in een split-second zo twee lammy coats en twee bontjassen weg! Hij zei tegen Willem de Jager die nietsvermoedend in de auto zat: 'Rijden!' De Jager wist ook niet dat die gek zojuist die gestolen spullen in zijn achterbak had gegooid.

Daar zaten we dan! Enkele mensen van de club hadden dit gênante tafereel gadegeslagen en die zeiden tegen mij: 'Daar doen wij geen zaken mee!' Het contract werd ter plekke verscheurd.

Toen ik een jaar later, tijdens het vijftigste Pinkstertoernooi van Blauw-Wit, geheel toevallig tegen Lierse SK moest spelen, klampte Barry Hulshoff mij aan en vertelde: 'Ik had je heel graag willen hebben, maar je moet wel een andere zaakwaarnemer zoeken. Want zo kom je niet verder. Het is jammer dat die Belgen mij toen ook niet zelf hebben gecontacteerd, want dan had ik gelijk afstand genomen van die mafkees. Achteraf bleek dat Demas bij Lierse, dus achter mijn rug om, ook nog een ton aan managementfee had gevraagd…'

Na Lierse heb ik onder meer nog stage-periodes in Maleisië en Uruguay afgezegd. Bij het Engelse Hull City zeiden de spelers na een week: 'Rini, don't go! Stay here!' Trainer en oud-topspits Mark Hateley was razend enthousiast en verzekerde mij dat ik zijn eerste aankoop zou worden. Ik zou nog datzelfde weekend een contract opgestuurd krijgen en daar op maandag terugkeren. Maar er volgde geen contract en kort daarop verliet een boze Hateley de club.

Toen de zaakwaarnemer Humphrey Nijman liet weten dat FC VVV mij als opvolger van spits Remco Boere wilde contracteren, ben ik nog bij hem op kantoor langs geweest. Maar Nijman wilde dat ik een contract tekende dat mij verplichtte om hem de rest van mijn voetbalcarrière 20-25% van ieder contract te betalen. Daar ging ik niet in mee. Ik zei: 'Luister, wie voetbalt er? Jij of ik?'

Ik heb wel kansen aangeboden gekregen, maar zo graag wilde ik het ook niet. Soms prevaleerde ik het om in de eigen, vertrouwde omgeving te blijven. Dat kwam niet zelden voort uit onzekerheid. Iedereen zag altijd alleen de stoere buitenkant, maar ik heb ook regelmatig momenten van faalangst gekend. Dat ik mezelf afvroeg of ik het wel kon. Toen jij (als voetbalmakelaar) mij die week bij Hull City liet meedoen, kon ik daar in dat hotel amper slapen van de spanning.

Bij voetbalclub FC Türkiyemspor heerste een unieke sfeer. Tijdens de wedstrijden stond de halve onderwereld, met onder anderen inmiddels vermoorde mannen als Atilla, Imaç, Akgün en Plieger langs de kant.

Er werd ook toen al stevig gewed. Als ik voor een wedstrijd tegen AFC het veld opliep, dan schoot bijvoorbeeld Jan, de broer van Schorre Gerrit, mij aan en vroeg: 'Hoe voel je je, lange? Gaan we winnen van die neuzen?'

Ik kwam, toen ik als voetballer wat ouder werd, soms pas om 9.00 's ochtends moe en brak de stad uit, maar ik antwoordde altijd: 'Ik voel me perfect, mannen. Natuurlijk gaan we winnen!'

Zij zeiden dan: 'Vijf meiertjes (500 euro) als je wint. Als er een overwinning volgde, dan hadden zij, zeker tegen het gehate/elitaire AFC) tenminste vijf ruggen (5.000 euro) gepakt en kreeg ik, gelijk toen ik het veld afliep, even die vijf meiertjes in m'n sok toegestopt. Meestal ontving ik nog een extra vijfhonderd en dat gooide ik (mijn teamgenoten) en een biertje te geven. Dus ja, dan had ik weer even wat 'stapgeld' voor een avondje.

Dat al die mannen één voor één geliquideerd werden, dat raakte mij niet echt. Soms werd er iedere week wel iemand omgelegd. Dan kijk je er ook niet meer van op. Het was de wereld die ik kende. Iedereen wist dat voorzitter Nedim Imaç een grote financiële slag had geslagen, maar ook dat hij een conflict had met Ali, zijn oude aanvoerder bij Türkiyemspor, en dat er vanuit allerlei hoeken op hem geloerd werd. Maar, en dat zie je wel vaker in dat milieu, hij dacht dat hem niets zou overkomen. Hij voelde zich onaantastbaar.

Café Amsterdamned, één van de zaken waar ik portier was, stond officieel op naam van Arie de Heer, maar hij was in feite slechts een zetbaas. De inmiddels vermoordden Sam Klepper en John Mieremet waren de ware eigenaren van die tent. Dat gold voor meerdere zaken.

Sommige mensen die daar kwamen waren zeer gevaarlijk, maar binnen gebeurde er niets. Als je gewoon je werk deed, dan had je geen last van ze. Ik heb dus nooit echt moeilijkheden gehad.

Ik had één keer wel een probleempje. Toen ik er eentje had neergeslagen, kwam die vent terug, maar dit keer met een gozer uit Den Haag aan zijn zijde. Die plaatste gelijk een pistool tegen mijn hoofd. Ik zei toen: 'Dat moet je doen als je er zin in hebt.' En tegens de man die ik geslagen had: 'Sorry dat ik je geslagen heb, dat had ik misschien niet moeten doen. Ik was welliсht een beetje dronken toen ik je sloeg, maar dat was in mijn vrije tijd.' Hij zei toen tegen die gozer met dat pistool: 'Laat maar!'

Collega Nico van The News, die tent aan de overkant, zei dat ik enorm veel geluk had gehad, omdat die gozer met dat pistool pas net vrij was voor moord en ik nota bene zijn vriendje had geslagen. Dus hij kwam even vanuit Den Haag gereden om bij mij een wapen op m'n hoofd te zetten.' Nico: 'Lange, hij heeft net achttien jaar gezeten, het maakt hem niet uit, hoor. Hij schiet gewoon.' Ik heb toen na de goede afloop binnen maar even een biertje genomen…'

'Ja, ik ben altijd een lastiger in de stad geweest. Dat wel. Met een slokje op moest je niet tegen me aanlopen, want dan liep je tegen de verkeerde op. Maar de zojuist geschetste wereld heeft wel uitgewezen, dat er vroeg of laat altijd een baas boven baas is.

Wat dat betreft had ik ook wel wat raakvlakken met m'n vader. Hoewel hij in zijn wilde tijd extreem tekeer ging. Om Arie zei eens: 'Jouw vader kiepte auto's om als hij dronken was. Parijse Jan (nóg zo'n flamboyant figuur in die tijd) en hij waren vrienden voor het leven en allebei zo gek als een deur. Samen gooiden zij van die Volkswagen Kevers om. Jouw vader deed dat op de weg die vanaf het café naar zijn huis leidde. De politie wist gelijk wie het gedaan had, want de laatste auto lag precies voor de deur waar hij sliep op z'n kop! Prompt werden er dan weer twaalf agenten opgetrommeld om hem op te halen.

Mijn vader heeft zich (toen begin twintig jaar) als huurling op vrijwillige basis aangemeld voor de Koreaanse oorlog. Maar wel degelijk ook om Europa te verdedigen. Daar heeft hij dus een tik aan overgehouden. Bij een strategisch belangrijke berg hebben ze een slag verloren en is hij zwaargewond geraakt. Al de soldaten van zijn compagnie waren dood! Op hem na dus. Hij lag daar, met granaatscherven die diep in zijn armen, benen en (borst-)lichaam zaten, nog in het veld.

Toen die hospikken nog één rondje over het slagveld liepen om de doden te ruimen, hoorden ze geschreeuw. Ze dachten dat het die Koreanen waren, maar toen zei er eentje: volgens mij klinkt dat als Nederlands. Om mijn vader te redden moesten ze het onveilige gebied weer in. Maar dat wilden die twee andere hospikken niet. De man die hem had als eerste had gehoord zei: 'Ik laat 'm niet liggen!' Toen ze bij hem waren, probeerden ze 'm op te tillen en verzuchtten ze: 'Kolere! Wat is die kerel zwaar, zeg! Die weegt zeker honderdtien kilo!' Toen mompelde mijn vader half kermend en kreunend van de pijn: 'Honderdvijftien!'

Daar moesten ze zo om lachen! Ze hebben hem daarna, tussen het geschiet en de rondvliegende kogels door, met z'n drieën meegenomen. Die mannen hebben er drie uur over gedaan om hem daar weg te krijgen! Circa 20 jaar geleden heeft hij bij een reünie weer twee van zijn redders ontmoet. De man die hem had ontdekt was helaas net overleden, maar die andere twee mannen werden door de toenmalige burgemeester Cohen geridderd.

Mijn vader was weliswaar een beer van een kerel. Niet dik, maar puur gespierd. Maar je krijgt geestelijk natuurlijk ook een opdonder als je als jongen van 21, 22 jaar drie dagen op zo'n slachtveld hebt gelegen. Maar terug in Nederland pakte die ouwe weleens een wagentje op, brak gewoon de handboeien stuk of smeet acht agenten van 'm af als ze weer eens voor zijn neus stonden. Ze kwamen nooit alleen, maar altijd met vier wagentjes.

Nee, de Amsterdamse voetbalwereld van mijn tijd komt nooit meer terug. Zo'n leven dat je met het voetbal je brood moet verdienen zie je haast niet meer. Mensen zijn gelderder, zitten van jongs af achter computers en het voetbal is een bijzaak geworden. Ik denk dat bij de amateurs nog maar tien à vijftien procent van de spelers van het voetbal leeft. Bij ons was dat misschien wel vijfentachtig procent. Wij voetbalden bij de amateurs, maar beleefden het spel als profs.'

Ik kon met alle milieus omgaan, maar de vraag is: wil je dat? Ik heb bij Türkiyemspor in drie jaar tijd nooit een rode kaart gehad. Ik heb daar in totaal misschien vijf gele kaarten gekregen in plaats van vier kaarten in twee weken. Dat kwam omdat ik mij verbonden voelde met clubeigenaar Imaç. Ik vond dat ik verplichtingen naar hem toe had. Hij vroeg of ik de club in zijn geheel naar een hoger niveau wilde tillen. Met nieuwe spelers, meer structuur en het transformeren van een voornamelijk Turkse club tot een multi-culturele vereniging. Met de aanwezigheid van mijn vader en nog wat andere, geduchte medespelers, kwam ook de hele Nederlandse onderwereld daar kijken. Die kreeg hij er gratis bij.

Zo gingen we van 400 naar 900 toeschouwers en stonden er bij sommige topwedstrijden zelfs tweeduizend mensen rond het veld. Imaç zei voor het seizoen startte: 'Ik denk niet dat je hier het eerste gaat halen en dat je weinig in de basis zal staan. Dat waren voor mij natuurlijk ideale kreten om het tegendeel te bewijzen.'

Zelfs AFC heeft mij in de periode twee keer, via de trainers Stanley Menzo en Ton du Chatinier, willen hebben. Ik woonde toen nota bene vijftig meter tegenover het sportpark Goed Genoeg. Maar ik was daar natuurlijk nooit en te nimmer gaan voetballen. Onmogelijk! De trainers zeiden: 'Als je GVD een keer kampioen wil worden, dan moet je die lange halen!' Maar ook het AFC-bestuur antwoordde: 'Iedereen, behalve hij!'

Het probleem was natuurlijk ook: bij mij speelden de randzaken altijd een rol. Ik nam van niemand wat (aan) en was zeker geen gepolijst iemand die in een keurslijf paste.

Ik heb slechts één keer, na een weekend zonder slaap, cocaïne tijdens een voetbalwedstrijd gebruikt. Dat was, op speciaal verzoek van trainer Kila, voor een belangrijke pot met Türkiyemspor. Eerlijk gezegd hielp het mij niet. Het hield me wakker, maar ik kreeg er last van m'n hart van. Als je stilstaat, dan gaat je hartslag door die rotzooi omhoog. Dus je moet blijven bewegen! In de rust heb ik daarom een ijskoude douche genomen. Dankzij twee doorkopballen trokken we toen wel de overwinning over de streep.'

Het ludieke verhaal voor, tijdens en na een beslissingswedstrijd tussen de voetbalclubs AFC Quick 1890 uit Amersfoort en het Amsterdamse Xanthos, is misschien wel exemplarisch

De Meijer: 'Er moest in maart 2000 een wedstrijd om lijfsbehoud of degradatie gespeeld worden.

Ik speelde die wedstrijd met Xanthos (op het veld van ZPC) tegen Quick 1890. Om het team een beetje te versterken deden ook Enrico Small en André Gieling met ons mee.

Dat verliep niet slecht, want we wonnen die wedstrijd met maar liefst 7-1.

Maar na afloop werden zowel Gieling als Small er door een dienstdoende persfotograaf uitgepikt en volgde ook onmiddellijk het verwijt dat zij geen lid van Xanthos (zondag) waren.

Het gevolg was dat we de wedstrijd in Amersfoort (zonder de inbreng van die twee) moesten overspelen. We verloren die partij met 2-0 en ik kreeg ook nog eens een rode kaart.

Maar toen ik daar van het veld liep, schold een groep jongens van voornamelijk Marokkaanse komaf mij uit. Dat mondde uit in wat gebler over en weer. Ik riep dat ze maar naar me toe moesten komen als ze echt zo bijdehand waren. Hun antwoord was: 'Kom maar naar ons toe.' Ik daarop: 'Als ik kom, dan krijg je 'm ook, hè?!'

Toen een andere kerel, die naast die groep zat, zich er ook mee ging bemoeien en schreeuwde dat ik het vooral niet moest proberen, ben ik vanaf het veld zo op de bankjes van de tribune gesprongen.

Omdat ik met die grote pinnen (noppen) op die gladde houten bank stond, had ik maar weinig grip. Dus net toen ik op die vent af wilde stappen, kreeg ik ineens van een ander, dus vanuit een dode hoek, een tik vol op mijn kaak.

Nou, je begrijpt het. Toen ben ik er even als een malloot ingesprongen. Nog voordat zo'n beetje mijn hele elftal op die tribune was gearriveerd, heb ik één à twee tikken gehad, maar ik heb er daar zelf zeker vijf à zes goed geraakt. Dat was met recht even een goede serie klappen!

Ik ben daarna, inmiddels tussen een mêlee van oververhitte mensen, rustig weggelopen. Maar toen waren er inmiddels ook een hoop 'vriendjes' opgetrommeld.

Ik ben toen razendsnel de kleedkamer ingedoken, wurmde mij in een extra dik trainingspak, heb een handdoek over m'n hoofd gedrapeerd en ben in het kielzog van de elftalleider rechtstreeks in een reeds geopende achterbak van een auto gesprongen.

Ik ben dus niet met de spelersbus weggegaan, maar heb in die auto, terwijl ik in de achterbak lag geprопt, vol gas het sportpark verlaten.

Ondertussen stonden aan de andere kant van de kantine meer dan dertig scootertjes, met voornamelijk Marokkanen erop gezeten, mij vergeefs op te wachten. Ik had er een paar behoorlijk hard geraakt, dus die gasten wilden die lange wel even aanpakken.

Enfin, we zijn toen dus wel gedegradeerd en ik ben daar nog diezelfde dag bij Xanthos gestopt.

Er is natuurlijk één onvermijdelijke vraag die open blijft staan: is De Meijer van mening dat hij het in zijn privéleven, in tegenstelling tot zijn ouders, wél goed heeft aangepakt?

De Meijer: 'Nee, ik heb er zelf op privévlak een puinhoop van gemaakt. Ik heb een slecht voorbeeld gehad en ben daar zeker door beïnvloed. Maar ik ben ook een grote klootzak en egoïst geweest. De grootste fout? Ik ben veel te jong (op m'n éénentwintigste) met kinderen begonnen.

Ik ben pas rond mijn drieëntwintigste écht gaan leven. En dat met alle valkuilen erbij. Ik heb voor al het vertier met drank, drugs, vrouwen en gokken ook de prijs betaald. Ik heb een zoon en een dochter. Maar ik heb al sinds hun tienerjaren geen contact meer met hen. Eerlijk gezegd heb ik er nu ook geen behoefte meer aan. Ik heb een aantal keer vergeefs toenadering gezocht. Er werd mij toen duidelijk gemaakt dat het de kinderen zou schaden en dat ze al beschadigd waren.

Ik accepteerde dat, maar ik vond het niet rechtvaardig dat die twee kinderen (mijn dochter is nu 32 jaar en mijn zoon 28 jaar) ook structureel werden weggehouden bij hun opa en oma.

'Bruine Daan' Kalkhoven had een café waar ik bijna dagelijks kwam. Hij is een van de mannen die mij veel wijze levenslessen heeft meegegeven. Hij zei ooit: 'Ik was een slechte vader, maar ik ben een hele goede opa geweest.' Ik hoop dat de dochter van Debbie, de vriendin waar ik nu al veertien jaar fijn mee samenleef, mij ooit de kans kan geven om een aardige en betrokken opa te zijn.

Het probleem was ook, dat ik in mijn wildste periode te gemakkelijk geld pakte. Ik verdiende een paar duizend per week. Dat was teveel voor mij. Ik kon daar gewoon niet mee omgaan. Het was typisch iets wat ik niet van huis uit had meegekregen: fatsoenlijk omgaan met geld of het gogme hebben om slim te investeren.

Het knooppunt in mijn hoofd was, dat ik niet wist wat ik nu eigenlijk wilde. Ik had geen concreet doel. En intussen heb ik alles kapot gemaakt. Overal (ook in de voetbalsport) waar een deur voor mij open ging, daar ging 'ie door mijn destructieve instelling ook weer dicht.

Als jongetje ben ik tot mijn veertiende jaar enorm verwend. Mijn moeder zeulde mij iedere maand mee naar de PC Hooftstraat. Ik kreeg de duurste New Balance-schoenen van 275 gulden, trainingspakken, exclusieve voetbaltenues… Ik had weliswaar een zware jeugd, maar er was toch al slim genoeg om na een pak rammel de boel uit te spelen. Ik wist dat als mijn vader weer nare flashbacks of nachtmerries (in combinatie met drankgebruik) had gehad, dat ik klappen zou ontvangen, maar ik wist ook dat als ik huilend voor het raam ging staan (dus bewust inspelend op het schuldgevoel), ik ter compensatie alle rijkdom kreeg die ik me voor kon stellen.

Later in mijn leven heb ik zelf mijn eigen ramen ingegooid. Wat heel is, dat kan allemaal kapot. Daar zijn wij heel sterk in bij ons in de familie. We hebben alle succes van de wereld gehad, maar we hebben het allemaal zelf stukgemaakt. Alles moest stuk. Hoe gelukkig je ook bent, het gaat stuk.

Door het zo vroeg wegvallen van mijn moeder, heb ik een vitaal stuk stabiliteit gemist. Het is hét gemis waardoor ik in gebreke ben gebleven om het zelf goed te doen als opvoeder.

Op dit moment heb ik thuis mijn rust gevonden. Mijn vriendin en ik gunnen elkaar ook onze vrijheden en we hebben gelukkig maar zelden onenigheid met elkaar. Maar de innerlijke onrust zal mij altijd blijven achtervolgen. Ik heb een paar keer in de gevangenis gezeten. Omdat ik snel geld wilde verdienen en omdat ik bij incasso's net iets te harde klappen had uitgedeeld.

Maar als ik ruzie heb, dan komt het altijd voort uit rechtvaardigheid. Als ik ergens geld kom ophalen, dan weet diegene dat hij 'vergeten' is te betalen. Maar het klopt ook dat ik altijd een egoïst en een boef zal blijven en ik, hoe wrang dat ook klinkt, in sommige opzichten best veel op mijn vader lijk.

Ongeveer vijftien jaar geleden (ik had mijn vader toen circa tien jaar niet gezien) was m'n moeder weer even thuis en ging het onderwerp over geld. Mijn vader hield wel van een gokje en pakte daarom regelmatig het geld van mijn moeder.

M'n moeder zei op een gegeven moment: 'Geef die kinderen even wat van mijn pas.' Toen reageerde mijn vader als door een adder gebeten: 'Jij moet even je bek houden, want jij bent niet goed. Er is hier geen geld.' Zij antwoordde: 'Jawel, in de schoenendoos.' Mijn moeder kwam daarop haar bed uit, maar voor zij iets kon doen, gaf hij haar zo vanuit het niets een gooi op de grond.

Toen ik dat zag, knapte er iets bij mij. Ik pakte hem onmiddellijk beet, smeet 'm zo met een felle heupzwaai op de grond en plaatste zonder enige aarzeling mijn voet op zijn keel. Toen zei hij liggend tegen mij: 'Doe maar! Dit heb je altijd gewild, hè? Je hebt me nu na al die jaren. Maak het ook maar af!'

Op dat vitale moment heeft hij een tia gekregen, piste in zijn broek en heeft er ook nog een half verlamde arm aan overgehouden.

Ik ben toen van hem afgestapt en heb hem bij het weggaan gezegd: 'Als ik nog één keer merk dat je aan m'n moeder zit, dan gooi ik je het balkon af.'

Deze uitbarsting heeft er wel toe geleid dat mijn vader rustiger is geworden en mijn moeder met rust heeft gelaten. Ja, het heeft mij ook enigszins bevrijd. Maar toen was ik al eind dertig, begin veertig jaar. Het heeft heel lang geduurd voor ik het durfde te doen. Het voelt ook niet goed om je vader, een man van bijna zeventig jaar, op de grond neer te gooien.

Daarom verschafte het mij zowel een gevoel van euforie als teleurstelling. Ik kon het simpelweg niet aanzien om mijn moeder weer een zwieper te zien krijgen. Ik had het liever gedaan toen ik twintig was, maar toen had ik er de ballen nog niet voor. Maar vanaf dat moment was het plotseling ook niet meer je sterke vader, niet meer Woeste Willem. Ook dat viel weg.'